

РЕШЕНИЕ

№ 3088

гр. София, 19.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 29.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **12852** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл.64 ал.7 от ЗМВР. Образувано е по жалба на Н. В. В. срещу РАЗПОРЕЖДАНЕ от 01.11.2019г. на Полицейски инспектор С. Н. С. от 05 РУ на СДВР.

В жалбата се излагат твърдения за незаконосъобразност на постановения акт, поради неговата немотивираност, противоречие с материално-правни норми и целта на закона, съществени процесуални нарушения. С акта недопустимо и грубо се нарушавало основно гражданско право на свободно изразяване и разпространяване на мнение, за осъществяването на което държавните органи били длъжни да окажат всеотстранна подкрепа. Не били налице никакви основания и необходимост от полицейска намеса срещу потърпевшото от акта лице, напротив жалбоподателят имал нужда от полицейска защита, за да реализира основното си гражданско право.

Ответникът - Полицейски инспектор С. Н. С. се явява лично в проведеното открито съдебно заседание на 28.02.2020г. и заявява на съда, че оспорва подадената жалба.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

С уведомително писмо вх. № СОА19-СГ01-882/8/16.10.2019г. Н. В. В. е

сезирал Кмета на Столична община, като е посочил, че в периода от 12.00 часа на 17.10.2019г. до 12.00 часа на 11.11.2019г. възнамерява да постави наметало от зелен план върху статуята във фоайето в сградата на Н., находяща се в [населено място], [улица]. На наметалото със златни букви и специално избран шрифт ръчно ще бъде извезан текста на направените промени в ЗУЗСО /обн.ДВ.бр.31/10.04.2018г./, в случай, че С. получи наградата на Европейската комисия „Зелена столица на Европа“ в ежегодното организирано от институцията конкурс. Декларирано е, че ще се вземат необходимите мерки за недопускане на нарушаване на обществения ред, зачитане на законните права и интереси на гражданите, опазване на общинските имоти от повреждане и унищожаване, поддържане и възстановяване чистотата на ангажираните площи по време на провеждане на мероприятията.

С писмо изх. № САГ19-АХ00-1035/3/16.10.2019г. Главният архитект на Столична община е уведомил Н. В. В. за следното: „Акционни събития, свързани с обществено-политическия живот в столицата, могат да се провеждат в открити публични пространства след разрешение по Наредбата за обществения ред в Столична община, издадено от Директора на Дирекция „Сигурност“. Сградите, в които функционират административните органи на Столична община служат за обслужване на гражданите и извършване на необходимите дейности от администрацията. Те функционално нямат предназначението на открити публични пространства и използването им за целите на акционно събитие ще затрудни обслужването на гражданите и работата на служителите. Освен това те имат определено работно време и правила за пропускателен режим. В този смисъл избраното от Вас място за инсталация е неподходящо. Бихте могли да изберете подходящо място от одобрените за това схеми на интернет страницата на Н. www.sofia-agk.com. За Ваше улеснение можете да използвате електронна форма за създаване на конкретна схема.“

Изготвена е била докладна записка от полицейски инспектор С. Н. С. от 01.11.2019г., в която са изложени следните обстоятелства: Около 10.35 часа на 01.11.2019г. е посетил Н. на адрес: [населено място], [улица], във връзка с подаден сигнал за лице от мъжки пол, което иска да облече статуята, намираща се във фоайето на сградата. Пристигайки на мястото, там вече е имало екип на сектор „Общинска полиция“ и други служители на администрацията. Лицето е било установено с имената Н. В. В., като същият е заявил, че желае да изпълни: „временна визуална трансформация на статуята- да постави /облече/ със зелен плат същата. Същият е показал уведомително писмо, но не и разрешение за мероприятията. Служители на Н. са представили отказ на Главния архитект, че исканата трансформация не може да се изпълни. За този случай е било докладвано на дежурната част на 05 РУ на СДВР и по разпореждане е бил изготвен писмен предупредителен протокол по чл.64 ЗМВР. Н. В. подписал протокола и доброволно е напуснал сградата.

Представена е и докладна записка от полицаи И.- служител от сектор „Общинска полиция“, от данните по която се установява следното: На 01.11.2019г. в 9.45 часа е бил изпратен с колежата си Х. Р. на адрес: [населено място], [улица], в сградата на Н., поради сигнал за нарушаване на обществения ред от Н. В. В.. Той е възнамерявал да облече статуята във фоайето с плат в зелен цвят. Дошли са юристи, които са му разяснили становището на Главния архитект във връзка с искането му. Пристигнал е и екип на 05 РУ на СДВР, като е било изготвено и полицейско разпореждане. В 11.30 часа жалбоподателят доброволно е напуснал сградата, заедно с придружаващите го лица.

В преписката е приложено писмено обяснение от М. Г. М., служител на [фирма], която е удостоверила следните факти: На 01.11.2019г. около 9.30 часа в сградата на Н. е влязъл един господин, който е желал да изрази протест и да завие със зелен плат статуята. Поставил е стълба, държал се е арогантно, обиждал служителите и е казал, че няма да напусне сградата цял ден, ако не получи разрешение да опакова статуята. Многократно е бил предупреждаван да преустанови действията си. Събитието е продължило повече от 2 часа, като лицето е било придружено от една госпожа, която снимала с телефона си непрекъснато. С тези действия лицата пречели да се изпълняват служебните задължения, държали се провокативно и не желали да преустановят действията си.

В писмените си обяснения С. Н. В., служител на гише „Информация“ в Н. посочва, че на 01.11.2019г. в сградата е влязъл един господин, който е поставил ниска стълбичка и руло със зелен плат, като е искал протестно да завива статуята във фоайето. Държанието му било арогантно спрямо служителите, с действията си пречел на същите да изпълняват задълженията си, както и на гражданите да получат необходимата им информация. Многократно било заявено на лицето да преустанови действията си, но той е отказал да направи това.

С оспореното РАЗПОРЕЖДАНЕ от 01.11.2019г. полицейски инспектор С. С. от 05 РУ на СДВР е наредил на Н. В. В.: „да не извършва временна визуална трансформация на статуята във фоайето в сградата на Н. в [населено място], [улица]. Да не пречи с поведението си на служителите от Н. да изпълняват служебните си задължения“.

В процеса са събрани гласни доказателствени средства, чрез разпит на свидетели, с цел установяване на действително настъпилите на 01.11.2019г. факти. В следващата последователност ще бъдат възпроизведени дадените показания от лицата М. Г. М., С. Н. В., Р. Г. С., В. В. К..

Свидетелката М. М. заяви следното: На 01.11.2019 г. г-н В. е влязъл в сградата на Н. заедно с една госпожа, която е снимала с телефона си. Във фоайето на сградата имало статуя, която те искали да покрият със зелен плат. Г-н В. поставил стълба, за да може да се качи, след което бил извикан административният директор. Оказало се, че той е искал да постави този плат на статуята, но е получил отказ от главния архитект. Свидетелката предупредила жалбоподателя да не пристъпва към опаковане на статуята, но въпреки това той настоявал да реализира намерението си. След като административният директор слязъл му показал отказа, който е бил направен във връзка с подадено от него заявление. След това дошли и юристи, за да му обяснят, да не предприема действия по опаковане на статуята, но той настоявал да направи това. Първо извикали органите на „Общинска полиция“ и след това патрул от 05 РУ към СДВР. Г-н В. по-скоро предизвикал органите на реда, за да се получи конфликт, но никой от тях не се е подал на провокациите и съвсем спокойно му било обяснено, че не следва да опакова статуята. Преди да пристъпи към действия по опаковане на статуята г-н В. учтиво и възпитано ги уведомил какво мисли да направи и за какво е дошъл. Показал документ, с който е искал разрешение, но не показал издадения му отказ. Той не пристъпил към опаковане на статуята, защото слезли юристите на Н. и му обяснили, че няма право да извършва това действие. Г-н В. пречел на работата на служителите. Нямало е агресивност от негова страна, но имало нахално стоене и отстояване на неговите намерения. Той пречел и на гражданите, които идвали в сградата. Придружаван бил от двама души, като свидетелката не знае дали е имало

оплаквания от посетителите в сградата.

С. В. изложи следното: На 01.11.2019 г. е била на работа на гише „Информация“ в Н.. Около 09:30 часа е влязъл г-н В. с още една госпожа, която е снимала с телефон. Той поставил на бюрото ѝ писмото, което е подал за разрешаване на опаковането на статуята с плат. Фойето било малко като площ и в неговия ъгъл се намирала статуята на „Света С.“. Тя се обадила на административния директор, който слязъл много бързо, взел писмото, качил се горе и след това донесъл отказа. Първоначално Главният архитект се е обадил на „Общинска полиция“. Дошли двама полицаи, които започнали да убеждават г-н В., че пречи на работата на служителите и да му обясняват, че не може да извърши това действие по обличане на статуята. Той не се съобразил с техните нареждания, поради което се наложило да извикат патрул от 05 РУ на СДВР. Цялата тази ситуация продължила минимум три часа. С действията си г-н В. пречел на служителите да работят, както и да обслужват нормално гражданите. Фойето било много малко, водел се спор, защото В. не желал да изпълни разпореждането на полицията и да напусне сградата. Комуникацията била в устна форма. Не са били използвани нецензурни думи, но той се е противопоставял на указанията на полицията да преустанови действията си. В. не е предприел никакви действия по опаковане на статуята, само стоял и чакал. Създадена се ситуация на суматоха няколко часа, във фойето се събрали много хора. Когато дошли полицейските органи на 05 РУ те дълго време стояли и разговаряли с г-н В., като му разпоредили да преустанови това събитие, но той не се подчинил. Поведението му било нормално, като свидетелката не може да отговори дали той се е съпротивлявал да изпълни разпореждането на полицията. Било шумно и тя не можела да чуе нито гражданите какво я питат, нито те я чували като им отговаря. Не можела да изпълнява нормално служебните си ангажменти. Не е имало оплакване от посетители по отношение на създалата се ситуация.

При разпита си свидетелката Р. С. обясни следното: Тя е присъствала на събитието на 01.11.2019г. Познавала г-н В. повече от 12 години като човек, който застъпва граждански каузи. Тя била информирана доста по-рано за подаването на уведомлението до Кмета на Столична община г-жа Й. Ф. за осъществяване на исканото мероприятие, което било по реда на Закона за събранията, митингите и манифестациите /ЗСММ/, който не предвиждал разрешителен режим, а само уведомителен такъв. Като активен гражданин искала да разбере как работи една система, за това човек да изрази своята свободна воля без по какъвто и да било начин да нарушава общинска собственост, а само със средствата на някакво творчество. Знаела за намеренията на г-н В. да постави зелен плат върху статуята, която е символ на [населено място]. Към този момент Кметът на Столична община не бил възразил на искането на г-н В., а и до сега нямало издадена забранителна заповед по този случай. Тя била подготвена да снима всеки един детайл, така че да популяризират формата- добър или лош такъв, какъвто се получи. Това била целта на нейното снимане, чрез видеоматериал да се онагледят мероприятията. Когато влезли в сградата г-н В. отишъл до гишетото, уведомил служителките, че има подадено уведомление до Кмета, с което иска да реализира своето мероприятие. Обяснил им спокойно, те да преценят към кого трябва да се обърнат, за да предостави документите на вниманието на отговорния орган. След около 10-15 минути, във фойето слязъл г-н А., който се представил като началник „Управление и сигурност“. Той донесъл писмо от арх. З., което на практика изразявало негово мнение към

органа, който трябва да забрани едно такова събитие. Г-н В. не е провокирал по никакъв начин служителите. Той бил внимателен, възпитан и културен човек и не е предизвиквал намесата на полицията. Неговата цел била да им обясни ЗСММ и неговото приложение в тази му част. Той с изключително търпение и спокойствие, разяснил целия казус на полицаите, а също така и своите права, които желаел да реализира, като в детайли им казал по какъв начин те биха нарушили правата му възпрепятствайки го да изпълни това мероприятие. Помолил ги най-учтиво, ако може да разговаря с техния началник, за да може някой да носи персонална отговорност за тези предприети срещу него действия. Всичко било в диалог между полицията и г-н В.. Той съвсем доброволно напуснал сградата. Нито от страна на полицията, нито от тяхна страна е имало каквото и да било агресивно поведение. Единственото агресивно поведение било на служителите от юридическия отдел, които й взели телефона от ръцете, за да не заснема събитието. Цялата ситуация продължила в рамките на 1 ч. – 1 ч. и 15 мин. Нямало е никаква форма на словесна или физическа агресия по отношение на когото и да било от г-н В.. Направеният от нея запис не е бил разпространен публично в интернет пространството.

При своя разпит свидетелят В. К. обясни следното: Той също е присъствал на събитието на 01.11.2019 г. С г-н В. се познавали повече от 10 години и в много граждански каузи са били заедно, вкл. и по повод заведени съдебни дела в Административен съд София-град срещу различни актове на общинските и държавни институции. Той го информирал за своето намерение да предприеме действия по обличане на статуята в сградата на Н.. Той приел с удоволствие да отиде с него и да му окаже най-вече морално съдействие. Към 9.30 часа влезли в сградата на Н., г-н В. се представил на охраната и съвсем учтиво им обяснил какво възнамерява да направи. Предоставил им уведомлението, след което те се обадили на своя началник. Стояли заедно с г-жа С. и г-н В. в ъгъла на фойето, близо до статуята, като с това по никакъв начин не са възпрепятствали достъпа на граждани до сградата. След 15 минути дошъл директорът с още няколко души и в нормален тон и разговор започнали да си разясняват ситуацията. Г-н В. няколкократно обяснил, че съгласно Закона за събранията, митингите и манифестациите /ЗСММ/ може да извърши тази визуализация, защото режимът за подобно мероприятие е уведомителен и той е подал съответното уведомление, за което не е получил категоричен отказ от Кмета на Столична община. Цялата ситуация продължила около два часа. Г-н В. обяснил на служителите от „Общинска полиция“ съвсем спокойно какво възнамерява да направи и какви са неговите права, които му дава Конституцията на Република България. Не е имало агресивно поведение нито от тяхна страна, нито от страна на полицията. Служителите на юридическия отдел повишавали тон и не позволявали на г-жа С. да заснеме ситуацията. Малко след това били извикани и дошли и полицейските органи на 05 РУ. Той и на тях

съвсем спокойно разяснил и защитил своята позиция. След около два часа обяснения полицейските органи разбрали, че ще им бъде трудно да изведат г-н В. от сградата и за да се случи това ще трябва да упражнят някакви насилствени действия и написали заповед той да освободи пространството. Той доброволно се подчинил и изпълнил разпореждането им. Не е било повредено общинско имущество. Г-н В. искал да защити своите права по закон, като посочил няколко пъти на полицаите, че го възпрепятстват да извърши едно мероприятие, за което вече е уведомил Столична община. Той се е опитвал да обясни на полицаите, с цел да му съдействат да може спокойно да упражни правото си, тъй като служителите на Н., които присъствали се противопоставяли на това. Освен взимането на телефона на г-жа С. от служители на юридическия отдел към Н., не е имало друг физически конфликт или агресивно поведение от нито една от страните. Не е имало никакъв конфликт с органите на реда. Те стояли в онази част на помещението, в която по никакъв начин не възпрепятствали достъпа на граждани в сградата и те спокойно можели да влизат в деловодството. Не е имало лица, които да се оплачат, че им се пречи да извършат своите справки и проверки. Дори г-н В. да бил реализирал мероприятието си, представляващо обличане на статуйта със зелен плат, това по никакъв начин нямало да наруши нейната цялост. Касаело се за арт мероприятие, чрез изразни средства да се покаже една гражданска позиция.

При така установеното от фактическа страна, *Административен съд София-град* достигна до следните правни изводи:

Жалбата на Н. В. В. е процесуално допустима по см. на чл.149 ал.1 от АПК, защото е подадена в преклузивния срок за оспорване, считано от 01.11.2019г. и от лице с правен интерес, чиито права са засегнати неблагоприятно от издадения акт.

Разгледана по същество, жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Упражняването на правомощието по чл.64 от ЗМВР е в условията на оперативна самостоятелност и при предоставена на полицейския орган възможност да прецени при наличие на нормативно установените фактически предпоставки да наложи или не принудителната административна мярка. Следователно извършваната от съда проверка при оспорване на разпореждане, издадено на основание чл.64 от ЗМВР, обхваща преценката дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискванията за законосъобразност на административния акт, очертани в нормата на чл.146 АПК.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган -

полицейски орган по смисъла на чл.57 ал.1 от ЗМВР и в кръга на предоставените му нормативни правомощия. При постановяването на акта съдът не констатира допуснати нарушения на административно-производствените правила, като са спазени законово установените процесуални изисквания.

Съгласно чл.64 ал.1 от ЗМВР, полицейските органи могат да издават разпореждания до държавни органи, организации, юридически лица и граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции. Изискването на чл.64 ал.1, изр.2 от ЗМВР е разпорежданията да се издават писмено. Като изключение, само в случаите при които е невъзможно да се издадат писмено, законът допуска разпорежданията да се издават устно или чрез действия, чийто смисъл е разбираем за лицата, за които се отнасят. Изключение от писмената форма се предвижда и за разпорежданията, които се издават при изпълнение на функциите по контрол на правилата за движение по пътищата, които могат да се издават чрез положение на тялото и/или ръцете, действия или знаци, посочени в закон. Реквизитите, които трябва да съдържа писменото разпореждане са посочени в чл.64 ал.5 от ЗМВР: наименование на органа, който го издава; адресат на разпореждането; фактически и правни основания за издаване; разпоредителна част, с която се определят правата или задълженията, начинът и срокът за изпълнението; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва; дата на издаване и подпис на лицето, издало разпореждането, с означаване на длъжността му. Съгласно чл.64 ал.4 от ЗМВР разпорежданията на полицейския орган са задължителни за изпълнение, освен ако налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или нарушение или застрашават живота или здравето му.

Оспореното разпореждане от 01.11.2019г. съдържа повечето от реквизитите по чл.64 ал.5 от ЗМВР, тъй като в него са посочени имена, длъжност и подпис на издателя му, имената на адресата на волеизявлението, правните разпоредби на основание на които се издава, разпоредителна част, в която е описано задължението, което се изисква от адресата, дата на издаване, ред за обжалване и указания за задължителния му характер. Не е спазено изискването на чл.64 ал.5 т.3 от ЗМВР разпореждането да е мотивирано волеизявление. То е акт, който налага определено поведение на адресата си, поради което спазването на условието на закона да е мотивирано е предпоставка за неговата законосъобразност. В обстоятелствената част на конкретното разпореждане не са изложени фактите и обстоятелствата, които издателят му е приел за осъществени. В чл.6 от ЗМВР в девет точки са изброени основните дейности на Министерството на вътрешните работи:

оперативно-издирвателна; охранителна; разследване на престъпления; контролна; превантивна; административно-наказателна и т.н. Тъй като издателят на разпореждането е полицаи в група "Опазване на обществения ред" в 05 РУ на СДВР, той извършва основно охранителна дейност, която съгласно чл.14 от ЗМВР е дейност по опазване на обществения ред и осигуряване безопасността на движението по пътищата в Република България. Дейността по опазване на обществения ред в чл.14 ал.2 от ЗМВР е предвидено да се осъществява от полицейските органи съобразно компетентността им, но също чрез предвидени в закона различни дейности: патрулно-постова дейност; териториално обслужване на населението; осигуряване на обществения ред при провеждане на мероприятия; конвоиране и съпровождане на лица в страната и в чужбина; освобождаване на заложенници, задържане и обезвреждане на извършители на престъпления и т.н. В обстоятелствената част на разпореждането липсва конкретизиране какво издателят му има предвид под общата формулировка *"изпълнение на възложените му функции"*, поради което не е ясно необходимост за изпълнение на какви точно функции са наложени да нареди на Н. В. В. спазване на дължимо поведение.

Съблюдаването на изискването за мотивировка на акта е гаранция за законосъобразност на същия, тъй като неизлагането на съображения защо административният орган е издал съответния акт, от една страна не дава възможност на адресатите му да разберат по каква причина срещу тях са наредени неблагоприятни последици и оттук да осъществят защитата си, а от друга - препятства възможността съдът да извърши необходимия контрол за законосъобразността му. Попълването на липсващи мотиви е недопустимо да се извършва посредством събрани едва в съдебния процес доказателства.

Неизлагането на мотиви в самия административен акт не съставлява съществено нарушение на процесуалните правила, ако фактическите основания и конкретните съображения за издаването му се съдържат в друг документ към изпратената административна преписка, след като изхождат от същия орган. В настоящия случай, от представените доказателства не може да се приеме, че ясни мотиви които по несъмнен начин да установяват фактическите основания за постановяване на оспорения административен акт, се съдържат в друг документ. Докладната записка вх. № 229р-23730/01.11.2019г., изготвена от полицейски инспектор С. С., не съдържа фактически обстоятелства, които да обосноват дадените разпореждания. Не е налице и препращане към други документи от преписката.

Издаденото разпореждане е лишено от мотиви, които по убедителен начин да сочат на необходимост от предприемане на действия спрямо жалбоподателя по преустановяване на негови противоправни действия, които застрашават и/или нарушават обществения ред.

Определение за "обществен ред" се съдържа в решение № 7/04.07.1996г. по к. д. № 1/1996 г. на Конституционния съд на РБ, според което това е "установеният с нормативните актове ред, който осигурява нормално спокойствие и възможност да се упражняват съответните граждански права". В съдебната практика понятието най-често е тълкувано във връзка с престъпления по чл.325 от НК. В ППВС № 2/1974 г. е прието, че „под обществен ред следва да се разбират отношенията, основани на установилите се морални норми и определящи поведението на хората в процеса на обществения живот“. Съгласно Тълкувателно постановление № 3 от 07.06.2007г. на ВАС на РБ по т. д. № 4/2007г., под "обществен ред", законодателят разбира „установените в държавата обществени отношения, основани на правовия ред и морала, които определят поведението на хората в процеса на обществения живот. Начинът на опазването му става със средства и при упражняване на правомощия, изчерпателно посочени в ЗМВР“.

От изложеното е видно, че нарушение на обществения ред е налице, когато се засягат обществените отношения, свързани с реда и спокойствието и със сигурността на гражданите. В разпореждането не е посочено, а и от доказателствата в преписката не се установява, Н. В. В. да е имал агресивно или неуважително държание когато е влязъл в сградата на [улица]. Няма данни той да е употребил сила, да се е държал непристойно, нито да е извършил каквито и да било действия, с които да е пречел на работата на служителите от Н. или на гражданите, които те са обслужвали. След като в разпореждането и в другите документи в преписката няма сведения и полицаите не са констатирали Н. В. В. да смущава реда в сградата, да има активно поведение с което да извършва действия в противоречие с установените правила, да накърнява спокойствието на други лица, разпореждането се явява издадено без фактически основания, които да осъществяват хипотезата на чл.64 ал.1 от ЗМВР. В акта не се съдържат факти или информация, сочещи на съществуването на обосновано подозрение за извършване на нарушения на обществения ред от страна на жалбоподателя.

Оспореното разпореждане е и материалноправно незаконосъобразно-чл.146 т.4 АПК. Анализът на събраните по делото писмени доказателствени средства води до извода, че разпореждането е издадено при упражняване на полицейските функции по чл.6 ал.1 т.8 и раздел VIIа

„Превантивна дейност“ от ЗМВР. Съгласно чл.30а ал.2 т.2 във вр. ал.1 от ЗМВР, „превантивната дейност е дейност по предотвратяване и пресичане на престъпления и други правонарушения и се осъществява чрез извършване на действия спрямо лица, **за които има достатъчно основание да се предположи, че ще извършат престъпни или други противоправни действия, които застрашават обществения ред или правата и свободите на гражданите**“. Документите, съдържащи се в административната преписка не съдържат никакви свидетелства за извършено противоправно поведение от оспорвания, с което да е застрашавал обществения ред и правата /спокойствието, телесната неприкосновеност и имуществото/ на трети лица.

Не са налице и сведения за възпрепятстване на дейността на полицейските органи, въобще не са съществували никакви обстоятелства, които в достатъчна степен да обосноват издването на акта, което може да се наложи само с оглед постигане на предвидените в закона цели: **да се предотврати и пресече извършването от Н. В. В. на престъпни или други противоправни действия, които застрашават обществения ред или правата и свободите на гражданите.**

За да бъде законосъобразна наложената принудителна административна мярка, се изисква да има данни от които да може да се направи обосновано предположение, че съществува вероятност или е възможно Н. В. В. да извърши престъпни или други противоправни действия, с които да застраши обществения ред или правата и свободите на другите граждани. В случая в приложената по делото административна преписка, не се съдържат писмени доказателства, установяващи, че към момента на издаване и връчване на акта са били налице данни по смисъла на закона за приготвяне към извършване на престъпление от Н. В. В. или за негова съпричастност към друга противообществена проява.

По същество на спора, настоящият съдебен състав приема, че издаденото спрямо жалбоподателя разпореждане е ограничило упражняването на признатите му и гарантирани основни права по чл.39 ал.1 от Конституцията на Република България и чл.10 от КЗПЧОС.

В решение № 7/04.07.1996г. по к.дело № 1/1996г. Конституционният съд на РБ е постановил следното:

„Разпоредбите на чл.39, чл.40 и чл.41 от Конституцията на Република България утвърждават като основни права на личността правото свободно да се изразява и разпространява мнение и правото да се търси, получава и разпространява информация.

Тези разпоредби защитават правото на личността на свободна изява на нейните същност и достойнство като равнопоставен участник в

социалната общност. Същевременно те гарантират възможността на всеки да се информира за заобикалящата го действителност, а на обществото - условия за неговото съществуване и развитие в съответствие със създаденото вследствие свободната размяна на мнения обществено мнение.

Тези функции на правата по чл. 39, 40 и 41 от Конституцията ги определят като същности за индивидуалното и общественото развитие. Те стоят в основата на демократичния процес и съдействат за неговото функциониране както по отношение на демократичния способ за образуване на предвидените в Конституцията органи, така и за осъществяването на контрол върху тяхната дейност.

Прокламирането на тези права от Конституцията и тяхното пълноценно упражняване е във връзка с редица други основни права на личността и конституционни принципи, каквито са достойнството на човешката личност / чл.4 ал.2/, свободата на мисълта и свободата на съвестта /чл.37 ал.1/, политическият плурализъм / чл.11 ал.1/.

Отделните права, предоставени от разпоредбите на чл. 39 - 41 от Конституцията, задължават държавата да се въздържа от намеса при тяхното упражняване.

Ограничаването на тези права е допустимо с цел охраната на други, също конституционно защитими права и интереси, и може да става единствено на основанията, предвидени в Конституцията. Не се допуска ограничаването им със закон на други, извън посочените в Конституцията основания.

При налагането на тези ограничения органите на законодателната, изпълнителната и съдебната власт са длъжни да държат сметка за високата обществена значимост на правото да се изразява мнение, на свободата на средствата за масова информация и на правото на информация, поради което ограниченията (изключенията), на които тези права могат да бъдат подлагани, се прилагат ограничително и само за да осигурят защита на конкуриращ интерес.

Самата същност на правото свободно да се изразява и разпространява мнение има за своя предпоставка ценността на конкуренцията на идеи и противопоставянето на различни гледни точки“.

На следващо място, Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, гарантира правото на свобода на изразяване, за всеки индивид, в което са включени свободата да търси, получава и разпространява информация и идеи от всякакъв вид, независимо от границите, както устно, писмено или чрез печат, или като произведение на изкуството, *или чрез каквото и да е друго средство по свой избор.*

Тази свобода е общопризната, утвърдена е като основно право и стандарт за всички свободи и се разглежда в широк смисъл - отнася се до целия поток информация и идеи в обществото (Резолюция 59 (1) на Общото събрание на О. от 14 декември 1946г.).

Съдът счита, че свободата на изразяване е основополагаща за демократичното общество и е една от основните предпоставки за неговия прогрес и за реализацията на всеки човек. ЕСПЧ в решението по делото (S. Markkinapörssi Oy и S. Oy v. F., app. 931/13) подчертава необходимостта от стриктното тълкуване на чл.10 ал.2 от КЗПЧОС, където са предвидени условията, при които е допустимо ограничаването на това основно право.

В своята практика, както ЕСПЧ, така и СЕС споделят разбирането, че правото на свобода на изразяване е не само самостоятелно основно право, но то има централна роля в защитата на други права, гарантирани от КЗПЧОС и Х.. Свободата на изразяване включва не само изразяване на мнения, а в съответствие с чл.10 § 1, изр. второ от ЕКПЧ и чл.11, §1, изр. първо от Х., тя обхваща свободата да се получават и да се разпространяват информация или идеи, както и че свободата на комуникацията се отнася до всякакъв вид информация.

Извън признатите от международното право за абсолютни права основните права не са неограничени по обхват. Всяка правна система предвижда определени ограничения на свободата на изразяване и информация. Според ЕСПЧ, чл.10 от КЗПЧОС едновременно защитава и този, който упражнява свободата на изразяване, и този, който упражнява правото да получи информация, и подчертава, че "обществото има право да получава информация от обществен интерес". Съдът приема също така, че чл.10 се прилага не само за съдържанието на информацията, **но и за средствата на предаването или приемането**, тъй като всяко ограничаване, наложено върху средството, неизбежно се намесва в правото да се получава и разпространява информация (Решение от 22 май 1990 г. по дело A. v. S., app. 12726/8, пар. 47).

Според ЕСПЧ, макар и широко формулирани, изискванията по чл.10 §2 от Конвенцията, ясно указват, че случаите на легитимно ограничаване трябва да са конкретизирани в закон и могат да бъдат приети само ако са необходими в демократичното общество (в този смисъл Решение по дело Worm v. A., 83/1996/702/894, R. 1997-V, пар. 47 - 50). Изискването рестрикциите да бъдат предвидени в закон е съществен гарант за върховенството на правото и включва както формалното изискване за законност - да има правна/законова основа на ограниченията, така и материалното изискване - правилото да има качества на закон - да е

формулирано с достатъчна прецизност и яснота и да е достъпно за всеки. Дали една конкретна ограничителна мярка на свободата на изразяване, целяща да защити посочените права, е оправдана, зависи от съображенията относно спецификата на конкретните ограничения и от дадените обстоятелства и най-често се преценява в рамките на необходимостта за нейното налагане. Ако една ограничителна мярка служи за постигането на легитимна цел, тя трябва да е "необходима в едно демократично общество", което според ЕСПЧ се обосновава с належаща социална нужда (в този смисъл Решение от 7 декември 1976 г. по дело Н. v. Т. U. К., арр. 5493/72, пар. 48 - 49). В този контекст се преценява дали мярката е подходяща (да има рационална връзка с целта), необходима (няма очевидна и имаща превес алтернатива за постигане на целта с най-малко рестрикции) и адекватна спрямо значимостта на преследваната цел, на която служи. Във всеки един конкретен случай трябва да се отчитат обстоятелствата, които могат да оправдаят ограничаването на правото на свободно изразяване на мнение.

Ограничения на основните права могат да бъдат налагани при спазване на принципа на пропорционалност и за постигане на целите, изрично посочени в закон. Съдебният контрол по отношение интензитета на държавната интервенция в основните права на гражданите е една от гаранциите за тяхната защита.

По изложените съображения, съдът заключава, че предявената жалба е основателна и доказана по правно основание и следва да бъде уважена, а **РАЗПОРЕЖДАНЕ** от **01.11.2019г.** отменено, поради неговата незаконосъобразност по см. на чл.146 т.2 и т.4 АПК. Развитите в обстоятелствената част на жалбата твърдения и съображения на жалбоподателя се споделят изцяло от съда, който ги намира за основателни и извежда своите окончателни правни изводи при прилагане на правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса по смисъла на чл. 170, ал. 1 от АПК, защото ответникът не доказва съществуването на фактическото основание, посочено в акта и изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали за неговото постановяване, за да настъпят разпоредените с издаването му неблагоприятни за оспорващата страна последици.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, *Административен съд София-град*, II-ро отделение, 22 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Н. В. В. **РАЗПОРЕЖДАНЕ** от **01.11.2019г.** на Полицейски инспектор С. Н. С. от 05 РУ на СДВР.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

Съдия: